

1. Zbirajte vse drobtinice pri mizi in v kuhinji!

2. Poberite v skednjih in hlevih vse, kar nam lahko služi za hrano, kar pa se drugače zavrže ali uniči!

3. Pomislite sploh pri vsem, kar hočete od hrane zavreči, če morda ne bi bilo v dobro nam.

Tako nam olajšate bedo in pomagajte, da pričakamo krasne pomladi. Tedaj vam bomo vaše delo z veselim petjem obilo nagradili. Pobrli bomo tudi po drevju ves mrčes, da bo na drevju dosti sadja.

Združeni ptičji zbor.

Pomni!

1. Bolj kakor trn vbode hud jezik.
2. Jezik nima kosti, pa kljub temu marsikomu prebije hrbet.
3. Govori malo, misli mnogo.
4. Govori malo, pa resnico.
5. Laž je slabo seme, iz katerega še ni bilo dobrega sadu.

4. Skače iz urne roke od zida pa do zida, od poda pa do stropa. Če skočil dosti je, potem kar mirno leže spat in čaka, da zopet ga kdo zbudi. Kaj je to? _____

6 razbiti polševi hišici.

Pod grmom blizu vrta je živel polž, ki je imel lepo hišico, veliko in prostrano, da je mogel v njej udobno živeti. Dobil jo je od matere; kajti že ko je v mahu prilezel iz jajčeca, je imel hišico, seveda samo jako majčkeno. Ko pa je doraščal je postajala tudi hišica večja in večja. V tem je polževa hišica prekosila vse palače bogatašev, ki nikakor ne morejo same rasti.

Polž pa je bil požrešno in zlovoljno bitje. Po dnevu se je skrival v vlažni mah pod listjem. Še le na večer, ko so ljudje že spali, je prišel iz skrivališča, zlezel je skozi plot na vrt in se je tam gostil ob mladi salati ter ob drugih nežnih rastlinicah. Preden je solnce izšlo, se je splazil kakor tat zopet v svoje skrivališče in ljudje so našli samo načete liste in dolge sluzave sledi, katere je polž zapustil na svoji poti.

Če se je polž kdaj čez dan podal na izprehod, mu ni bilo nikjer prav nič po volji. Preden je zlezel dalje samo za širokost slame, je skrbno tipal s svojimi tipalkami okoli sebe. Vsak predmet na svoji poti si je ogledal dolgo časa od desne in leve, ča je tudi dovolj dober, da bi lezel čezenj. Če je prišel mimo vesel metuljček in ga je malo zadel s krilom — uh, kako je bil polž hud! Zlezel je v svoje hišico in se je skrtil kakor otrok, ki mu ni za nobeno šalo in je kar razžaljen.

Ko je tako slabe volje zlezel v svojo hišico, so prišli otroci in so mu zapeli:

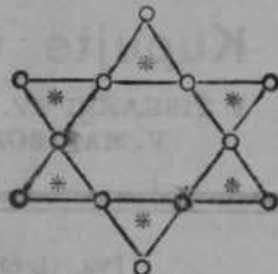
»Polžek, polžek, dragi moj
pokaži rozičke vse takoj!»

Polž pa ni hotel biti vesel, niti se ni hotel igrati. Zato se je potuhnil, kakor ga ne bi bilo doma.

Ko so otroci odšli, je priletela vrana skozi vejevje. Našla je polža še tam, kjer se je bil potuhnil. Vrana pa je jako stroga gospa. Za sebe rada kje kaj izmakne, ne trpi pa da bi druge živali kaj slabega storile, poseb-

Uganke s nagrado.

Božična zvezda.

Postavi številke 1—12 tako v posredne kroge, da bo vsota vseh treh števil okoli vsake zvezde 20.

Za reševalce uganke, ki nam dopoljujejo pravilno rešitev se izžrebajo sledeče nagrade:

1. nagrada: v gotovini Din 50.
2. nagrada: 1 zvezek Karl Mayevih spisov.

3. nagrada: Zidanšek, Sv. pismo I. del.

4. nagrada: Tudi vsi reševalci te uganke imajo pravico, da dobijo Slomškovo sliko, ki sicer stane Din 25 samo za 5 Din, ki pa jih morajo v znak pismu priložiti.

Rešitev uganke in izžrebanje se objavi v novoletni številki.

Uganke.

1. Belo kakor kreda, lahko kakor perje, mehko kakor svila, vlažno kakor goba, kaj je to?

2. Na drevo brez vej skoči ptiček brez peroti ter poje brez ust. Kaj je to?

3. Ima bel plašč in rdečo kapico na črni glavici. Kaj je to?

Ponovilo se je isto kot pri prejšnjih dveh s to razliko, da se je mudila Rozika pri Jureku štiri mesece in še le nato jo je pozdravila za dva meseca sestra Micka. Na god sv. Štefana so bili zbrani vsi Krivci s cigansko Roziko vred v Reberci pri Tonetu.

Naša Rozika je obiskala temeljito enkrat na leto za dalje časa brate in sestro. Sella se je natančno po programu, katerega jej s časom ni zameril nikdo. Nalaganje ter razkladanje Rozikinih škrinj je postal pri Krivčevih običaj, ki se je rodil, zrasel ter ukoreninil v slaboumnost. Slednjič si je Rozika vsakdanjo preskrbo odslužila s sicer bolj malenkostnimi opravili, ki so pa nujno potrebna pri hiši. Pri bratih in sestri je imela svojo kamričo, kjer je spala na lastni posteljini in osebno njena oba zglavnika sta bila nekaka svetost, katero je prevažala z odejami vred v eni onih skrivnostnih škrinj, ki sta romali z njo, bili shranjeni v zaklenjeni kamri in nikdo ni smel pregledati njune vsebine. Da ni

bila v skrinjah le Rozikina obleka, ampak tudi precej srebrno ter zlato okroglega, to so razbobnali daleč na okrog Krivčevi hlapci, ki so prevažali ropotijo po treh farah vsako leto.

Cigansko življenje Krivčeve Rozike je prišlo z leti v ljudski pregovor, za katerega se pa ni zmenil nobeden Krivec. Rozika je romala enkrat na leto po treh župnijah Krivci so jej lepo stregli, ker so znali za njeno ustmeno oporočo: »Pri kateri hiši bom umrla, taisti pripadeta obe škrinji.«

Krivčeva Rozika je umrla na domu pri Tonetu prav pred božičnimi prazniki leta 1834, predno je izpolnila 50. leto. Bil je taisto zimo tako visok sneg in taka burja na dan pogreba, da ni mogel nikdo od bližnje zlahte iz daljnih far v Reberco. Spremljal je sestro na zadnji poti le Tona s svojo družino.

Na Štefanovo leta 1834 se je zima unesla toliko, da so se zbrali Krivci pod skupno streho v Reberci. Vsi pogovori so se zivali v zadnje ure pregodaj umrle Rozike. Nobeden ni sku-

šal majati veljavnosti njene oporoče, ženski svet je le bil toliko radoveden, da je silil v Toneta, kaj in koliko take približno mu je odpadlo iz težkih škrinj.

Reberski Krivec se je zaklinjal pri krščenju duši, da so naši v skrinjah vse razno ničvredno staro klozno, le denarja niti enega krajcarja ne! Pač pa je podložil en sam pod glavo rajne v krsto njen zglavnik. Težak je bil, a kaj je hranil, ne ve, ker se ga ni drznil razvezati ali odpreti. Nikdo ni verjel Tonetovim besedam, dasi so bile spremljane od moške prisege. Niso mu bili odkrito nevoščljivi bogate dedičine, šteli so mu v zlo, ker jim ni hotel približno zaupati, koliko sta hranili škrinji zlata in srebra. Rozika je bila negovanec blagopokojne matere. Brez težke dote ta ni zapustila svoje Rozike. Po materini smrti reva ni zapravila, ker ni imela kje ter na čem. Za staro Krivčevko je posmeknila suhi denar Rozika, po njej Tona in tako je ostalo ono, ki ne rjavi in ga molji ne

njemu vlak, da se pelje v Maribor. Na sredi med trgov in postajo ji postane slabo, napravi še par korakov ter pred dr. Rupnikovo hišo pade mrtva na tla. Zadelo jo je srčna kap. Bog daj, blagi rajni večni mir, nas pa varuj nagle in nepredvidene smrti!

Laški okraj. Koder sem še hodil, se vozil, tako zanemarjenih kolovoznih poti še nisem nikjer našel kot v tem okraju. Nastane vprašanje, kdo je temu kriv? Prebivalci teh vasi bodo rekli: Občina! Ne zavedajo se pa, da so sestavni del občine in ob tej krivdi tudi sami prizadeti. Videl sem most čez mali potoček, katerega je pred par leti dala občina narediti. Most je razpadel, toda les je še pa dobro ohranjen. V vasi, kjer rabijo to brv, je par boljših posestnikov, ali ne zganje se nobeden, da bi to brv skupaj spravil kot je bila, ampak rajši skačejo čez potok. Grem naprej. Iz gospodarkega poslopja mu teče gnojnica pred hišni prag. Vzemi motiko in izpelji drago tekočino na travnik in travnik bo zelen kot vrt, pred hišo pa bo zopet lahko nastal vrt — ne pa stranišče. Župan in občinski tajnik, ne moreta biti povsod in vsak dan med ljudstvom in istega prositi, da dela v svojo korist. Ne zahteva se od občinskega odbornika, da bi moral sam vsak dan stati na občinskih, oziroma kolovoznih cestah. Toda, toliko bi se pa že lahko ojnali, če je res vreden občinski odbornik, ter povabil sosede, da bi sedaj, ko se je večje kmetско delo končalo, malo vozna pota po vasi uredili in s tem storili dobro sebi, živini, svojemu gospodarskemu orodju in ugledu vasi. Ako gre vse iz občinske blagajne, gre tudi iz tvoje blagajne. Ne delajmo izdatkov občini, to je sam sebi, katerim se lahko s svojo dobro voljo izognemo. Ni namen pisca teh vrst, koga žaliti, toda boli pa ga le, ko vidi stvari, ki žalijo naš sedanji slovenski rod. Poglej naše prednike. Vsak kmet je imel obzidano svojo kmetijo. Na najvišjih hribih so stavili cerkve. Vsak je imel vinograd in v istem lično zidanico. Ti si pa pustil, da je vse to uničeno, razpadlo. Niti strehe ne privoščiš poslopju, katerega si po očetu zastonj podedoval. Imej, dragi prijatelj, vedno pred očmi kakšna pota, steze, hrami naše so vasi, ob prihodu tujca kaže, kaj prebivalec vreden si!

Sv. Rupert nad Laškimi. Dne 3. dec. smo spremili k večnemu počitku vrlo mater in gosposinjo Marijo Trupi iz Trobendola. Ko je pred 14. leti padel njen mož v svetovni vojni, je s podvojeno pridnostjo in delavnostjo oskrbovala svoje posestvo. Ena hčerka je usmiljena v Zagrebu, druge otroke je doma lepo oskrbela. Po hudem trpljenju je zatisnila svo-

je trudne oči dne 1. decembra. Dobra mati in krščanska žena, počivaj v miru! Dne 16. novembra pa je umrl 22 letni mladenič Tomaž Tratnik iz Gore; v kljub svoji mladosti si je v kratkem času kot rudar v Hudijami pripravil lepo svoto denarja. Neusmiljena sušica pa je uničila njegove načrte za bodočnost. Lepo se je pripravil na smrt, lepo tudi umrl. Dobri Tomaž, svetila ti večna luč! — Ganljivi prizor smo gledali na Marijin praznik, dne 8. decembra v šentrupertski cerkvi, ko je 16 deklet in pet mladeničev v ganljivi slovesnosti sprejelo Marijine svetinje in stopilo pod Marijin prapor. Naša mladina je še po večini dobra. Živimo v težkih razmerah, a ne pozabimo na stiske drugih. Dekleta Marijine družbe so letos za sveto leto zbrale 408 Din za novo cerkev Kristusa Kralja v Hrastniku, sedaj pa pridno nabirajo za novo bogoslovnico v Mariboru. Fantje pa se trudijo zbrati svoto za odplačilo svoje krasne društvene zastave.

Sv. Peter nad Laškimi. Na Stefanovo, dne 26. decembra se bo pri poznem opravilu ob 10. uri slovesno blagoslovila popolnoma prenovljena podružnica Sv. Petra. Velike žrtve so prinašali največ vrli Petrovčani, pa tudi mnogi drugi dobrotniki od blizu in daleč. — Zato pa pridite na Stefanovo pogledat lično našo cerkvico, ki kakor mlada nevestica ljubko vahi na svoj častni dan vse prijatelje in znance.

Kriva Palanka. Vsak hiti k svoji obitelji, kjer si podajo roke in si voščijo vesele praznike, a na žalost nam tega ni mogoče. Zato si želimo vsaj v duhu prisostvovati slovenskim običajem. Da bi se spomnili tukaj se nahajajočih, želimo vsem rodbinam, starim in mladim, fantom in dekletom, sorodnikom,

posebno pa dekletom iz vasi Morje, A. S. in Medvejica pri Pragerskem C. njenim in mojim roditeljem vesele božične praznike in srečno Novo leto. Orožnika Morčič in K. Trojnjo.

Banja-Luka. V nedeljo, dne 8. decembra je priredil g. Butorec v svoji gostilni zabavo. — Svirala je privatna vojaška godba, neki Janez K. iz Ljubljane, Drevo Ferdo iz Maribora, Kozelj Leopold iz Ptuja in Lupša Alojz iz Ljutomera. — Pretekli mesec je nastal požar v gostilni g. K. F., katerega je tukajšnja požarna bramba takoj omejila in preprečila nadaljno škodo. Pri gašenju je bil tudi med prvimi neki vojak Slovenec, pisar invalidskega suda, rodom iz Ljutomera.

Kmetovalci Kdor hoče svoje pridelke dobro prodati, naj se obrne na trgovsko agenturo F. Jarh, Maribor, Koroščeva 20. Informacije vsak čas na razpolago. Pri pismenih vprašanjih je priložiti znamke za 3 Din. 1516

Vinčar, priden, pošten in zmožen vseh vinarstvenih del, s 4—6 delavskimi močmi se sprejme pod zelo ugodnimi pogoji. Vprašati je na naslov: posestvo Šturm, Počehova 268 pri Mariboru. 1558

Časna izjava. Podpisana zakonska Dominik in Katarina Klavžar, posestnika v Okolici Vojnik, izjavljata, da je vse, kar sva govorila proti Ferdinandu Koštomaj, mesarju v Lembergu čez najinega soseda Matko Lešnika, kot neresnično in izmišljeno. Zahvaljujemo se slednjemu za odstop kazenskega postopanja in plačava vse stroške sama. — Okolica Vojnik, dne 12. decembra 1929. — Dominik in Katarina Klavžar. 1559

Zahvala.

Ob prebridki izgubi našega nad vse ljubljenega očeta, starega očeta, brata, avaka, strica, gospoda

Franca Jarc,

posestnika v Račah,

izrekamo tem potom vsem, ki so pripomogli do tako častnega spremstva na njegovi zadnji poti, najlepšo zahvalo.

Posebno se zahvaljujemo račkem pevskemu zboru za ganljivi žalostinki, prostovoljnemu gasilnemu društvu, zastopstvu domače občine za častno spremstvo, cenjenemu učiteljsstvu iz Rač in Čadrama in ž. g. duhovščini. Prav posebno se zahvaljujemo šolskemu upravitelju g. Mohorko iz Rač za iskreni poslovljni govor ob odprtem grobu.

Bog plačaj tudi vsem onim, ki so darovali cvetje in spremili našega predragega na njegovi poslednji poti v tako častnem številu.

Rače, St. Janž na Dravskem polju, Maribor.

1560

Rodbine: Jarc, Dobnik, Macun.

STRAH DŽUNGLE.

Na nosalih je ležal tujec, katerega smo porabali nezavestnega ne daleč od naše kože. Še le pozno popolde drugrega dne se je vzbudil, skočil naenkrat po koncu kakor obsedenec in zahteval žganja.

»Kaj se je zgodilo?« so ga vpraševali okoli stoječi. Neznanec je vlival vase ponujeno žgano pijačo in pripovedoval hripavega glasu to-le:

»Bili smo na potu z mulami v Badriljo: — Martin, Andris in jaz. Steza se vleče preko visokih hribov mimo temnih prepadov in podzemeljskih jam. Tom, majhen in gibčen domačin, nam je služil za voditelja na potovanju. Da bi dosegli naš cilj čim preje, smo šli kar povprek, akoravno nas je svaril naš kažipot, da kraljujejo po teh od človeške noge neobiskanih soteskah divje zveri in velikanski — strupeni pajki. Prodirali smo skozi goščave, preko strohnelih vej ter močvirnatih mlakuž v divjino.

Naenkrat je pribežal Tom nazaj k nam in

obstal ves preplašen. Njegov obraz je pričal, da je moral videti nekaj strašnega. V komaj razumljivih besedah je izbruhnil iz sebe: »Aranja . . . aranja . . . tam na drevesu in takoj moramo zapustiti dolino.«

Vsi smo se prestrašili in gledali zvedavo krog sebe. Nikjer ni bilo zapaziti kaj izrednega in strašnega. Daleč naokrog sama neprodirna goščava z orjaškimi drevesi in južnimi rastlinami.

Martin, vodja ekspedicije, se je norčeval iz strahopetnosti malega Toma in se ni hotel vrniti. Puško je vrgel preko rame, prevzel vodstvo in mi smo mu sledili v presledkih in vlekli za seboj mule. Pritlikavi Tom jo je potegnil in se zgubil.

Že se je pričelo mračiti. Morali smo poiskati prenočišče. Iztaknili smo kmalu primeren prostor za šotore. Zakurili smo velik ogenj in razsvetlili tajinstveno džunglo. Od dolge in težavne poti utrujeni, smo zaspali kmalu prav trdno.

V noči se je razleglo v temo tulenje, kakor krika v zadnjih izdihljajih na smrt zadeta žival. Skočil sem po koncu. Baš se je danilo. Ne daleč od taborišča je ležala na tleh mrtva mula. Vse druge živali so bile pobegnile. Na vratu poginje-

Ste naročeni na list
„NEDELJA“?
Izjaja vsak teden? Prinaša vankokratni nedeljski evangelij in razlago ter drugo podrobno versko branjo, razen tega pa tudi lepo povest „Otkosi naše ljube Gospe“ in mišeno zgodbo za otroce. Stane mesečno je 2.— Din. (letno 24.— Din). Se danes si naročite Nedeljo po dopisnici na naslov: UPRAVA NEDELJE, Maribor, Slovenskov trg 20.